

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

PROKLETÉ
KRÁLOVNY

COO
BOO

Prokleté královny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Webber, Catherine Doyle

Prokleté královny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROKLETÉ
KRÁLOVNY

PROKLETÉ KRÁLOVNY

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

COO
BOO

Přeložila Radka Kolečáčová

CURSED CROWNS

Copyright © Katherine Webber and Catherine Doyle 2023

Cover design © HarperCollins *Publishers* Ltd 2023

Cover illustration © Charlie Bowater 2023

Translation © Radka Kolečáčová, 2024

ISBN v tlačenéj verzii 978-80-7661-923-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-932-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-933-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-929-6 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Pro princeznu Claire
Královsky dobrou manažerku,
a ještě lepší přítelkyni

*Rozbij led a zlom kletbu.
Zabij jednu, zachraň druhou.*

Wren
KAPITOLA 1

Koruna byla Wren Greenrockové příliš těsná. Tlačila ji do spánků, svírala jí hlavu. Wren stála po boku své sestry Rose na balkonu Jitřního paláce, shlížela na království, které po tvrdém boji získaly zpátky, a snažila se nedat najevo bolest. Stále nemohla uvěřit, že království teď patří jí. Tedy alespoň polovina. S Rose se dohodly, že budou vládnout společně.

Přesto jen stěží přemáhala nervozitu. Od rána se této chvíle děsila a v duchu se připravovala na nejhorší. Vzhledem k událostem několika posledních dnů, kdy v den své svatby přišel nešťastnou náhodou o život Rosin snoubenec, princ Ansel z Gevry, a záhy po něm padl i záłudný guvernér Willem Rathborne, Wren popravdě nečekala, že přijdou davy lidí, natož aby měly úsměv na tváři. O to víc se podivila, když se za zlatou branou shromáždil početný jášající dav. Lidé z nedalekého Eshlinnu a okolí přišli princeznám v den jejich korunovace popřát štěstí. Poddaných bylo tolik, že zaplnili celé prostranství až k hranici lesa. Ti-

síce rozjařených tváří vzhlížely k bělostnému paláci a jejich radostné provolávání se neslo v letním vánku do daleka. Všichni chtěli vzdát čest Wren a Rose, novým eanským královnám.

Sestry stály na balkonu ve svých nejskvostnějších šatech, na hlavách zbrusu nové koruny, a oddávaly se obdivu lidí jako sluneční koupeli. Společně zářily jako maják, který sliboval novou dějinnou epochu. V ní měli eanští čarodějové a obyčejní lidé žít v harmonii a všem starým pověrám a vzájemné hnisající nedůvěře měla být konečně učiněna přítrž. Byl to oslavný den, jímž se počínal nový slib, nové možnosti. Nebo jím alespoň měl být, kdyby Wren nebodala v hlavě ostrá bolest.

„Přestaň se škaredit,“ zamumlala Rose na půl úst. „Budou si myslet, že nemáš radost.“

Wren se na ni úkosem podívala. Rose měla na tváři široký, rozzářený, dokonalý úsměv. Už téměř hodinu. Kromě toho už hodinu mávala svým poddaným, ruku zdviženou vysoko nad hlavou tak, aby ji každý muž, žena i dítě viděli a věděli, že jsou vítáni. Milováni. Rose měla na královské ceremonie přirozený talent. Byla pro ně stvořená.

Zato Wren se ještě nikdy v životě necítila tak nejapně. Když s Rose otevřely dveře balkonu a k jejich uším dolehl radostný jásot, který je zaplavil úlevným zadostiučiněním, rty se jí roztáhly v úsměvu zcela samovolně. Prvotní zápal se však brzy vytratil. Wren se usmívala a mávala už tak dlouho, že jí trnula ruka. Připadala si naprosto *zchvácená*. Nebylo divu. Vyrostla mezi čaroději v západním cípu Eany na větrem bičovaném pobřeží Orthy, daleko od vši pompy

a obřadnosti Jitřního paláce. Trpělivost a vybrané způsoby princezen jí byly cizí. „Jak dlouho tady ještě musíme takhle šaškovat?“ sykla. „Už mi z toho mávání vyhládlo. A třesťi mi hlava.“

Rose ji vzala za ruku, kterou nemávala. Pevně ji stiskla a vyslala do ní hřejivý impuls. Léčivou magií. Wrenina bolest hlavy se rozplynula jak mávnutím kouzelného proutku.

„Děkovat nemusíš.“ Rose vydechla a ruku jí pustila. „A už si nestěžuj.“

Wren nasadila vynucený úsměv a pokračovala v mávání. Bolest hlavy sice ustoupila, ale tísnivého pocitu na prsou ji Rose nezbavila. Ránu v jejím srdci nemohly zacelit ani Rosiny léčitelské schopnosti. Bolest v ní kvetla jako temná květina, která jí svou tesknou vůní připomínala Banbu. Od chvíle, kdy král Alarik a jeho bezcitní vojáci unesli z hořící krypty její babičku, uplynul sotva den. Nedala se zastrašit a v očích měla stále svůj ocelový pohled. Odvlekli ji na loď dřív, než se k ní Wren stačila probojovat. Jejich poslední společné okamžiky teď provázely Wren na každém kroku a pocit nespravedlnosti se v ní svíjel jako had připravený zaútočit.

Wren se stala královnou, přesně jak si to její babička přála. Ta už však její korunovaci nemohla přihlížet. Už tu nebyla, aby jí pomáhala. Stala se zajatkyň krále Alarika, mladého, bojechtivého panovníka ze severního kontinentu, jehož okouzlení čarodějkami přerostlo v temnou posedlost. Wren to nehodlala nechat být. Slíbila sobě i své sestře, že najde způsob, jak Banbu z ledového chřtánu Gevry zachránit.

Hned jak se bude moct přestat přihloupě usmívat a noblesně mávat.

Wren si všimla, že Rose na okamžik stočila pohled dolů na nádvoří, kde se o bok fontány, kolem níž se vcházelo do vnitřního prostranství paláce, opíral Shen Lo. Jednu ruku měl přehozenou přes čelo a stínil si tak oči před dotěrným sluncem, druhou ponořil do průzračně čisté vody.

Z úsměvu na jeho tváři Wren poznala, že nespí. Nemusela mu vidět do očí, aby věděla, že se kochá pohledem na Rose, která ve svém přirozeném prostředí celá zářila. A na Wren, která se svíjela jak ryba na suchu.

„Podívej, Wren!“ vykřikla Rose a popadla sestru za ruku. „Házejí nám přes bránu květiny!“

Wren odtrhla od Shena oči právě ve chvíli, kdy na nádvoří dopadla jasně červená růže. A po ní další a další. Kamennou dlažbu záhy kráslila kytice různobarevných květů – růžových, žlutých, rudých i nachových. „Růže,“ chichotala se Wren. „Lidi tě fakt milujou.“

„A budou i tebe,“ ubezpečila sestru Rose a poslala lidem v davu vzdušný polibek. Poddaní zajásali. Rose jim složila elegantní poklonu a vysloužila si další nadšenou ovaci. „Až tě lépe poznají.“

„Hlavně aby neházeli přes hradby chcípou havěť.“

„Nebud' takový morous.“

Wren věnovala početnému shromáždění obzvláště teatrální polibek. Ozvaly se bujaré výkřiky a halekání. Shen se u fontány rozesmál tak, až se mu v odpoledním slunci blýskaly bílé zuby.

„Je to vážně hračka,“ prohlásila Wren a vyslala k davu další rozmarný polibek. „Mohla bych začít metat kozelce.“

Rose ji polekaně chytila za loket. „Opovaž se!“

Wren vybuchla smíchy.

Ve stejném okamžiku se lidé nahrnuli k bráně, až pod jejich náporom zapraštěla. Mezi zlatými příčkami se protáhl bezpočet rukou volajících po prostoru, zatímco přes ozdobné hroty brány přeletělo osamocené rajče. Neslo se vzduchem jako ve zpomaleném záběru a se zmenšující se vzdáleností nabíralo na velikosti. Naštěstí až k balkonu nedoletělo a s čvachtnutím se rozplesklo na dvorní dlažbě.

Provolávání slávy přehlušil výkřik plný záště: „PRYČ S ČARODĚJNICEMI!“

Shen byl rázem na nohou.

Rose ztuhl úsměv na tváři.

Wren zapoměla mávat. „Myslím, že pro dnešek padla.“

„Nevšímej si toho,“ řekla Rose a téměř okamžitě se uklidnila. „Je to jenom jedno rajče.“

„Dvě,“ upřesnila Wren, když přes bránu opsalo oblouk další. Viděla, jak se nádvořím mihl Shen, aby rozpoznal provokatéra v davu nebo zjistil, jestli jich není víc. Lidé se drali vpřed, jako by je něco – nebo někdo – zezadu postrkoval.

V okamžiku, kdy druhé rajče dopadlo do fontány, udělala Rose na balkonu krok vzad. „To by už vážně stačilo,“ řekla a poslala lidem poslední velkolepý polibek. Z davu zaznělo nadšené hurá, ve kterém zanikl ještě jiný výkřik. Wren si byla téměř jistá, že znovu zaslechla slovo „čarodějnice“. Sestry ustupovaly s bezstarostným úsměvem na tváři,

dokud se neocitly v bezpečí trůnního sálu a balkonové dveře se za nimi hlasitě nezaklaply.

V tu chvíli obě odložily přetvářku.

„To už taková sranda nebyla,“ podotkla Wren.

Rose pohoršeně svráстила nos. „Takhle plýtvat jídlem!“

„Tušila jsem, že to nebude jen tak.“ Wren si zajela rukama do vlasů a vyprostila z nich přepychovou korunu. Hned se cítila *mnohem lépe*. „Čaroděje nikdo na trůnu vidět nechce, Rose. Ani tebe, kterou znají celý život.“

Rose zamítavě mávla rukou. „Prosím tě. Kvůli jednomu rajčeti nemusíme strkat hlavu do písku. Ty hned všechno dramatizuješ.“

Ale Wren si nemohla pomoci. Bez Banby jí všechno okolo přerůstalo přes hlavu. Žaludek měla sevřený strachy a s těmi třemi prostými slovy – PRYČ S ČARODĚJNICEMI – se její úzkost vystupňovala.

„A ty máš zase na nose růžový brejle.“ Wren zamířila ke svému trůnu a sálem se rozlehla ozvěna jejich kroků. Trůnní sál byl největší místností v paláci a jeho strop byl pokryt zlatými šupinkami, z nichž přecházel zrak. Na stěnách visely olejomalby ve zlacených rámech a těžké smaragdové závěsy propůjčovaly komnatě náznak útulnosti. Ještě před dvěma hodinami se to tu hemžilo vyslanci a šlechtici z každého koutu země, jakož i čaroději z Orthy. Až na královny sestry a strážce u dveří teď ale nebyla v sále ani myš.

Wren se sesunula na sametové sedadlo a stiskla si kořen nosu, aby uklidnila své rozbouřené myšlenky. Willem Rathborne byl sice po smrti, ale zanechal po sobě samé problémy. Osmnáct let kázal tento proradný guvernér stej-

nou nevraživost jako kdysi slavný Ochránce a podněcoval v zemi nenávisť vůči čarodějům. K tomu, aby Wren a Rose napáchané zlo odčinily, nestačilo jen mávat z balkonu. Věděly, že než se jim podaří věci napravit, všichni čarodějové, kteří sem přišli z Orthy teprve před několika dny, budou muset setrvat v Jitřním paláci, kde naleznou ochranu před těmi, kdo jim budou usilovat o život.

Wren si promnula spánky, aby zmírnila nový nápor bolesti. Kdyby tu byla jejich babička, věděla by přesně, co dělat. Položila by Wren ruku na rameno a dodala by jí sílu pečlivě uváženými slovy, jak to uměla jen ona.

„Myslíš na babičku, že?“ Rose došla až k ní, na tváři stejně znepokojený výraz. „Nedivím se, že se o ni bojíš. Ale řekla jsem, že ji odtamtud dostaneme.“

„Kdy?“ opáčila Wren netrpělivě. „*Jak?*“

„Napíšu králi Alarikovi dopis. Jako vladař vladaři,“ řekla Rose. Z jejího hlasu vyzařovala nakažlivá sebejistota, která Wreniny obavy na chvíli rozptýlila. „Chápu, že po smrti nebohého Ansela vládnou v královské rodině zjitřené emoce.“ Při zmínce o princí sebou Rose trhla. Nejspíš si připomněla, jak se ho zoufale pokoušela zachránit, bohužel marně. „Trocha diplomacie – a dobře formulované myšlenky – by mohla králův hněv zmírnit. Uvidím, jestli bude ochoten o propuštění babičky nějakým způsobem vyjednávat. Až se dav rozptýlí, vydám se rovnou k voliérám.“

„Půjdu s tebou.“

„Budu radši, když necháš diplomacii na mně.“ Rose poplácala sestru po ruce. „Jsi sice královna, ale chvíli potrvá, než ti vejde královské chování do krve.“

Wren se zaškaredila. „Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct, že vidím, jak ti z korzetu vyčuhuje dýka, a vím, že máš na kotníku ještě jednu,“ odpověděla Rose vlídně. „A v tomto křehkém vyjednávání, má drahá sestro, toho svede husí brk *mnohem* více než ostrý meč.“

„Fajn. Ale jestli se pleteš a babičce se něco stane, kašlu na tvůj královskéj rukopis a probodnu ledový srdce Alarika Felsinga nablýskaným obouručákem.“

„Nikdy se nepletu, Wren.“ Rose si nadzvedla sukně a rázným krokem se začala vzdalovat, ale nezapomněla se s vítězoslavným úsměvem ohlédnout přes rameno.

Rose
KAPITOLA 2

Asi o hodinu později, když měla dopis pro krále Alarika napsaný, si Rose vykračovala s hlavou vztyčenou palácovými chodbami. Kývala a usmívala se na služebnictvo a vojáky, které cestou mýjela, a předstírala, že jde vše přesně podle plánu. Že její vláda nezapočala naprostým fiaskem.

V trůnním sále nasadila kvůli Wren statečný výraz, neboť znala její impulzivní povahu a nechtěla přilévat oleje do ohně. Čím více se však den chýlil ke konci, tím neodbytněji na ni dotíral její vlastní strach a Rose věděla, že se mu za žádnou cenu nesmí poddat.

Lidé se konečně rozešli do svých domovů a Rose se potřebovala nadechnout čerstvého vzduchu, aby se ze všeho vzpamatovala. Zdi Jitřního paláce jako by ji měly každou chvíli zavalit a navždy uvěznit.

Zatlačila do dveří, které vedly do dvora, ale ty se ani nepohnuly. Rose se kousla do jazyku, aby hlasitě nezaklela. Odhodlaně do nich vrazila ramenem a zkrivila obličej bolestí.

Dveře se zaskřípěním povolily. Konečně se ocitla venku a na tváři ucítila svěží odpolední vzduch. Vešla do zahrady, okamžitě uklidněna opojnou vůní růžových keřů. Byly v plném květu, obsypány těžkými kalichy růží, které se vzájemně překonávaly svou krásou, jako by se nechtěly nechat zahanbit. Rose spočinula pohledem na jasně žlutém keři. Zavřela oči a vdechla jeho vůni.

„Ty ale mají štěstí,“ ozval se hlas za jejími zády. „Kdyby ses tak usmála i na mě.“

Rose vyjekla, ztratila rovnováhu a málem se zřítila do trní.

Nebýt silných rukou, které ji zachytily v pase. „Opatrně, Výsosti.“

Na krátký, blažený okamžik si dovolila spočinout v náručí Shena Lo, opřít se hlavou o jeho vypracovanou hrud', vstřebat do sebe i jeho vůni. Vzápětí se vzpamatovala a udělala krok vzad.

„Neměl by ses k lidem takhle plížit,“ vyčinila mu.

„A ty by ses měla mít na pozoru, když se někam vydáš úplně sama,“ oplatil jí výtku Shen. „Myslel jsem, že aspoň tohle už jsem tě naučil, Výsosti.“

„Možná potřebuju pár lekcí navíc,“ opáčila Rose nasměle. „A vůbec, jsem ve své zahradě. Kde jinde bych se měla cítit bezpečněji než tady?“

„V tuhle chvíli nikde.“ Shen si strčil ruce do kapes, kde Rose tušila nejméně tři ukryté dýky, a věnoval jí zářivý úsměv, ze kterého se jí podlomila kolena. Bylo téměř nemožné nemyslet na to, že právě na tomto místě se vůbec poprvé políbili.

Den nato ji Shen políbil znovu, uprostřed zuřivé bitvy v kryptě Ochránce, ačkoli o tom spolu dosud nemluví. Kolem událostí onoho rána vystavěli hradbu mlčenlivosti a oba svědomitě předstírali, že Rose se téměř neprovdala za prince Ansela, že dýka, kterou Willem Rathborne namířil na Wren, neprobodla princi srdce a on pak v jejím náručí nevykrvácel. Rose chvílemi pochybovala, zda si ten nestydatý polibek nevymyslela. Od té chvíle si rozhodně vysnila mnoho dalších takových.

Shenovi ztuhl úsměv na tváři. „Jsi v pořádku? Ten rozruch dnes ráno...“

„Jsem,“ ujistila ho Rose, ačkoli mu nechtěla lhát. Odvrátila se od pokušení a zamířila hlouběji do zahrady. Cítila, že bude lepší dívat se na růže než Shenovi do očí. Koneckonců si chtěla uspořádat myšlenky, a ne se v jeho objetí nervově zhroutit. Po několika krocích ji dohonal. „Co tady vlastně ještě děláš?“

„Říkal jsem si, že ti natrhám kytku. Sluší se to? Dát krásně v den její korunovace puget z její vlastní zahrady?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Rose pobaveně a obrátila k němu pohled. „Proč mám pocit, že mi říkáš jen půlku pravdy?“

„Dobrá. Možná jsem se tady trochu porozhlížel. Chtěl jsem si z hradeb všechny prohlídnout, abych zjistil, kdo po tobě ty rajčata házel. Chci znát svoje nepřátele.“

„Bylo to jen pár rajčat, Shene.“

„Tak to začíná,“ řekl ponuře. „Každý nesouhlasný gesto je nebezpečný. Ten, kdo dnes protestuje, může zítra vyvolat vzpouru.“

„To jsou předčasné obavy,“ prohlásila Rose, jako by se sama potřebovala ujistit. „Časem si je s Wren získáme.“

Shen si tlumeně povzdechl. Prstem nadzvedl jednu z jejích loken a vrátil jí ji za ucho. „To ti jde,“ zamručel.

Rose se usmála. „Já vím.“

„Ale stejně si pořád...“

„Děláš obavy?“

Mrknul na ni. „Nejsem ten typ, co se furt kvůli něčemu strachuje, Rose. Nemám to v povaze.“

„Ani já ne.“ Vzala ho za ruce. „Nemůžeme naše starosti odložit stranou a jenom se těšit z dnešního dne?“

„Přesně to chci.“ Jemně si ji k sobě přitáhl. Byl náhle tak blízko, že v jeho tmavých očích rozpoznala všechny odstíny hnědé a zaznamenala i pihu nad obočím, které si doposud nevšimla. „Vychutnat si tohle.“

Rose se kousla do rtu. Najednou se jí nebezpečně zatočila hlava. „Je bílý den,“ hlesla s obtížemi. „Kdyby nás tu někdo zahlédl...“

„Myslel by, že se... máme rádi.“ Sklonil k ní bradu. „Je to tak zlý, Rose?“

„Ano,“ zašeptala, sama nevěděla proč. Všechny rozumné myšlenky se jí z hlavy vytratily, až nevnímala nic jiného než pulzující touhu mezi nimi, Shenovy ruce ovinuté kolem jejího pasu, jeho teplý dech na své tváři, rty, kterými se téměř dotýkal jejích...

Na věži začal odbíjet zvon a Rose leknutím uskočila. Opět začala vnímat svět okolo sebe a povinnosti s ním spjaté. Proboha, vždyť byla královnou, ne nějakou holkou uprostřed pouště, která se čirou náhodou zakoukala do své-

ho únosce. Navíc něco Wren slíbila. „Musím k voliérám. Obávám se, že to nepočká.“

Shen svěsil ramena. „V tom případě budu pokračovat v obchůzce.“

„V paláci jsou stovky vojáků,“ připomněla mu Rose. „Můžeš si odpočinout.“

Zatnul pěsti. „Ne, dokud nevypátrám a vlastnoručně nerozmačkám každý rajče v týhle zemi.“

Oba se dali do smíchu. Rose se do něj zavěsila a nechala se doprovodit k voliérám, zatímco oba předstírali, že minulá trápení nechali daleko za sebou a kráčí vstříc nadějeplné budoucnosti.

*Drahý králi Alariku,
přijměte prosím mou hlubokou soustrast nad
politováníhodným skonem Vašeho bratra, prince Ansela, jehož jsem
chovala v úctě nejenom já, ale i má sestra, a celá naše země. Jak je
Vám jistě známo, během nedávného pozdvižení byla jedním
z Vašich vojáků zajata naše babička Banba – jistě nedopatřením.
Velmi ji v Jitřním paláci postrádáme. Věřím, že budete ochoten
projednat se mnou podmínky jejího neodkladného návratu.
Navzdory událostem, jež naše věhlasné země zasáhly, jsem
přesvědčena o tom, že je možné, aby byly Eana a Gevra opět spojenci.
Chovám naději, že se v této věci shodneme.*

S úctou

Její Veličenstvo královna Rose Valhartová z Eany

Wren
KAPITOLA 3

Třináct dní po korunovaci královen, kdy přes zlatou bránu Jitřního paláce létaly obloukem růže i shnilá rajčata, byla Wren opět v trůnním sále, oblečena do snad ještě noblesnějších fialových šatů vyšíváných zlatou nití, na hlavě korunu snad ještě bolestivěji utlačující její spánky.

„Hrbíš se,“ vytkla jí septem Rose, která dokázala celé ráno sedět rovně jako pravítko, a přesto si uchovat vzezření královny z malířského plátna.

„Potřebuju si dát šlofíka,“ opáčila Wren, aniž by se namáhala potlačit zívnutí. V noci se jí znovu zdálo o Banbě. Spala jenom přerušovaně, každou myšlenku pronásledovaly představy, jak její zubožená babička trpí v ledových kobkách Grinstadského paláce. Mnoho let Wren učila tomu, jak si zachovat kuráž i v nebezpečí, jak myslet hlavou a umět si poradit v nesnázích, ale nikdy ji nenaučila, jak čelit výzvám světa, když sama nestojí po jejím boku. Probouzelo to v ní strach, se kterým se neuměla vypořádat. Strach, který se jí vkrádal i do snů.

Rose ji štípla do ruky, aby ji přiměla vnímat, co se děje okolo ní.

„Jau! Královnu ani květinou neuhodíš!“ zlobila se Wren.

„Tak se ale jako královna začni chovat,“ namítla Rose.

„Dnes na tom záleží.“

V uplynulých dvou týdnech Wren pochopila, že v případě královny záleží na každém dni. Zvláště když měla vládnout novému světu, který po dlouhé době otevřel brány všem čarodějům, světu, který v nich nespátroval jen sobě rovné, ale vnímal je jako nedílnou podmínku svého rozkvětu. Čekala je nesmírná spousta práce. Zbavit starodávný eanský gobelín nánosů záště vůči čarodějům, jíž Ochránce a jeho následovníci znehodnotili odkaz předků, byl nelehký úkol. Guvernér Willem Rathborne uvrhl na Jitřní palác stín, který s jeho smrtí nezmizel. Bylo třeba zrušit stovky zákonů, přezkoumat uzavřené dohody, vydat rozkazy k opětovnému osídlení vylidněných území, podepsat nové edikty. Učinit nová prohlášení. Jmenovat nové správce.

Vyhodit staré správce.

Eana se opět stala domovem čarodějů. Ne. Eana jim *patřila*, a přesto teď většina z nich přebývala v útočišti Jitřního paláce. Povinností královen bylo vrátit království punc jeho někdejší slávy, aniž by došlo ke krveprolití a konfliktu, který se mu stal kdysi osudným. Jejich cílem bylo, aby mohl každý čaroděj vyjít z bran paláce bez cejchu na čele a mohl se svobodně usídlit v jakékoli části země. Wren a Rose se měly co otáčet. *Bez zastavení.*

A potom přišel dnešní den.

Jakožto součást tradice ustanovené již před staletími králem Thormundem Valhartem, na níž uspěchaný královský důvěrník Chapman svatosvatě trval, čekalo královny jejich první královské slyšení. Celý den věnovaný přijímání návštěv ze všech koutů Eany, jejichž jediným cílem mnohdy bylo podat královnám malichernou stížnost.

Nové panovnice musely rozřešit vleklý spor mezi nepřátelými statkáři z Errinské divočiny, schválit dodávku patnácti set měr obilí pro živelně se rozrůstající město Norbrook a ustanovit čtrnáct nových zmocněnců, jimž byla přidělena správa jednotlivých provincií. Rovněž obdržely formální pozvání na recepci od takřka všech významných eanských rodin, a dokonce jim byl doručen list ze sousední země Caro, v němž jim královna Eliziana přála k započetí vlády vše nejlepší, a kromě toho jim darovala tři truhlice letního vína a nádherný olivovník, který sestry vystavily na odív na balkonu trůnního sálu.

Jediný vladař, od něhož Wren toužila obdržet odpověď, však nadále zarytě mlčel a doháněl ji tím k zuřivosti. Rosin diplomatický dopis králi Alarikovi – jakož i další tři, které mu adresovala – zůstal bez odezvy. Wren nabyla podezření, že její babička strastem v Gevrě podlehla. To pomýšlení v ní probouzelo nutkavou touhu přeplavat Šeré moře a rozšápat surového krále holýma rukama.

„Za chvíli bude oběd,“ povzbudila ji Rose. „Řekla jsem Camovi, ať se blýskne svým dušeným hovézím, které máš tak ráda.“

Wren si začala trucovitě vybírat špínu zpod nehtů. „Když k tomu bude víno.“

Otevřeným oknem k nim z nádvoří dolehl křik a halekání, ve kterém Wren bezpečně rozeznala Rowenin zvonivý smích. Za dva týdny si čarodějové z Orthy na pobyt v paláci zvykli a začínali se tu cítit jako doma – ke zklamání služebnictva a četných členů královské stráže. Wren postřehla, jak se nad balkonem zjevily Rosiny oblíbené plesové šaty, a ihned věděla, kdo má tento husarský kousek na svědomí.

Neubránila se smíchu, ačkoli si tím vysloužila sestřin sžíravý pohled.

„Wren, nejmíň stokrát jsem tě prosila, abys Roweně vysvětlila, že Jitřní palác není jarmareční tržiště! Jak to, že mi leze do šatníku? Nemá v mé komnatě co dělat!“

Thea, Banbina žena, která se nyní královského slyšení účastnila v nové roli guvernérky, si povzdechla. „Před několika hodinami jsem poslala Rowenu a Bryony do sadu česat jablka. Myslela jsem, že když se budou cítit užitečné, rychleji si tu zvyknou a nebudou svou magií plýtvat na psí kusy.“

Přízračné šaty začaly nad balkonem metat přemety a vítr je přitom rozverně nadouval. „Těm je úplně jedno, jestli sem zapadnou, nebo ne,“ namítla Wren, která by nejraději vyběhla ven a dělala přemety s nimi. „Kolik lidí zbývá do oběda vyslechnout?“

Rose pohlédla na Chapmana.

Správce přelétl očima po svém nekonečném svitku a nad horním rtem mu zaškubal pečlivě upravený knír. „Už jen dvanáct, Výsosti. Pardon, omlouvám se. Třináct. Na poslední chvíli požádali o audienci také Morwellovi. Rádi by

rozřešili svůj vleklý spor s podkovářem. Domnívají se, že je okrádá o podkovy.“

Wren zavřela oči. „Rose. Ztrácím vůli k životu.“

„Pokuste se ji znovu získat,“ poradil jí Chapman suše. „Morwellovi jsou našimi dlouhodobými spojenci a jejich rodina se těší v Eshlinnu značnému vlivu.“

„Archer Morwell,“ pronesla Wren, které se najednou vybavilo jeho jméno. Prudce otevřela oči. „Celeste zná jednoho z jejich synáčků. Důvěrně, pokud se pamatuju. Prý je to pořádný *ramenáč*.“

„Wren!“ sykla Rose. „Tato konverzace je v trůnním sále naprosto nevhodná!“

„Buď v klidu, zlato. Všem je to fuk.“ Wren mávla rukou k desítce znuděných vojáků. U dveří stál na stráží kapitán Davers, velitel královské gardy. Tvářil se neproniknutelně a ostražitě sledoval dění v sále. A pak už zbývala jen Thea, která se ze všech sil snažila udržet vážnou tvář, ačkoli ji zmínka o avantýrách Rosiny nejlepší přítelkyně upřímně pobavila.

Chapman si rozpačitě odkašlal. „Budeme pokračovat.“ Podíval se na listinu. „Kapitáne Daversi, uveďte posla z Gallanthu, prosím.“ V příštím okamžiku se dveře trůnního sálu otevřely a dovnitř vešel hoch s rozčuchanými černými vlasy a mladickým chmýřím na bradě.

Zlomil se v pase. „Vaše Výsosti,“ řekl a otřel si ruce do kalhot. „Takže ehm, já vám, ehm, gratuluju, jakože, ehm, vám oběma, a jak bych to jenom, ehm, prostě jsme v Gallanthu všichni rádi, že ehm...“

„Přejděte rovnou k věci,“ vybídla ho Wren.

Rose ji pleskla přes ruku.

„Promiňte,“ opravila se Wren. „Chtěla jsem říct, že není třeba takových zdvořilostí.“

Rose se na nervózního mládence blaženě usmála. „Přestože si vaší upřímné gratulace *velice* vážíme. Děkujeme.“

„Co vás v Gallanthu trápí?“ zeptala se Wren a v duchu si vybavila město zapadajícího slunce v západním cípu pouště a jeho mohutnou věž tyčící se vysoko nad pískovcové hradby.

„Nejde o Gallanth.“ Mladý muž si shrnul vlasy z čela. „Jde, ehm... o poušť. Hýbá se.“

„Poušť se pořád hýbá,“ namítla Wren. „Od toho se jí říká pohyblivé písky.“

„Ale teď se hýbá *jinak*,“ nenechal se odbýt posel. „Jako-by... ehm, zlostně.“

Královně si vyměnily pohled. „*Zlostně?*“ zeptaly se jednohlasně.

„Totiž... přes hradby města se začal sypat písek,“ pokračoval mládenec. „Čas od času se přes ně... převálí a zasype nás. Půlka Kerrcalské cesty už vzala za své.“

„Můj bože,“ lekla se Rose. „Byl někdo zraněn?“

„Přišli jsme o několik velbloudů. Písek smetl i tátovu nejlepší mulu. A... a zasypal chýše u hranic.“

Wren pohlédla na Theu. Ta se tvářila neobyčejně zasmušile. „Zvláštní,“ zamumlala. „Poušť se odjakživa řídila svým rytmem, ale do Kerrcalské cesty ještě nikdy nezasáhla. Ani do hraničních měst.“

„Musíme tam poslat někoho, kdo to prošetří,“ prohlásila Rose.

Chapman se zamračil. „Ganyevská poušť se nachází mimo oblast našeho vlivu. Nelze v ní přežít.“

„O to bychom se mohli přít,“ namítla Rose. Wren věděla, že myslí na Shena, který byl někde poblíž. Nejspíš v královské kuchyni s Camem a Celeste se sklenkou vína v ruce nebo na nádvoří s Tildou, nejmladší čarodějkou válečnicí, kterou cvičil v boji. Každopádně mu o tom budou muset co nejdříve říct. Shen se koneckonců v poušti narodil. Znal pohyblivé písky lépe než kdokoli jiný. Jestli bylo s Ganyevskou pouští něco v nepořádku, zasloužil si to vědět mezi prvními.

„Mezitím,“ pokračovala Rose, „s vámi pošleme nazpět tolik vojáků, kolik si můžeme dovolit postrádat. Bude třeba opevnit hradby a postavit nová obydlí co nejdále od okraje pouště.“ Kývla na kapitána Daverse. „Dohlédněte na to, aby hlídky zkontrolovaly rovněž Dearg. Pokud vím, leží na obchodní cestě také a není obehnan tak vysokými hradbami jako Gallanth. O to větší nebezpečí mu hrozí.“

Davers sklonil hlavu. „Spolehněte se, královno Rose.“

„Moudrá jako vždy,“ poznamenal Chapman a uznale pokýval hlavou.

Zdaleka ne poprvé za ten den se Wren zmocnil pocit, že na svůj úkol nestačí. Byla vděčná, že má Rose, která byla k povinnostem vladaře nejenom zrozena, ale i připravena. Zasvětila jim celý svůj život. Wren zasvětila svůj Banbě. Ostatně její babička se na Wreninu korunovaci připravovala celých osmnáct let. Jejich pečlivé plány však dnem korunovace končily. Wren se vždy utěšovala představou, že bude mít babičku při sobě nejen v den korunovace, ale ve

všech dalších, které měly následovat. Že bude na rameni cítit její rozhodnou ruku. V Ortě o tom mluvily takřka každé ráno, když spolu kráčely po útesech a obstarávaly zeleninové záhonky. A někdy i pozdě v noci, kdy na pláži dohořivaly ohně a Wren viděla v jejich kouři tančit jejich společné sny o budoucnosti.

Budeme tomu novému světu vládnout společně, holubičko moje! slibovala jí Banba. *Vrátíme našemu lidu domov a z nebe se na nás usměje mocná čarodějka Eana.*

Čím déle byla Wren nucena být bez babičky, tím více v ní hlodal pocit viny. Zatínal drápy do jejího srdce, šeptával jí do ucha v tichu noci. Pokud král Alarik neodpoví na Rosin dopis v nejbližších dnech, nezbude Wren než vzít věc do vlastních rukou. Vyměnit inkoust za meč.

Banba by pro ni koneckonců udělala to samé.

Žádný meč na světě není tak ostrý, aby dokázal přetnout naše pouto, holubičko moje. Žádný svět není tak krutý, aby nám odepřel náš osud.

Posel z Gallanthu odešel a vzápětí ho vystřídal další. A po něm další a další a další. Potom se konečně rozhostilo ticho.

„Ach!“ vydechla Rose a s úsměvem pohlédla na zdobené hodiny po dědečkovi. „Myslím, že je čas na oběd.“

„Co byste řekly pracovnímu obědu?“ navrhl Chapman, který k Wrenině úděsu rozvinul další listinu. „Domnívám se, že by bylo prozíravé, kdybychom stanovili rámeček vaší blížící se královské cesty.“

„Nemůže to počkat?“ naznačila Wren, která už byla v půlce cesty ke dveřím.

Rose zakručelo v břiše a začervenala se. „Obávám se, že jsem příliš vyhladovělá, než abych mohla o čemkoli přemýšlet, Chapmane.“

Správce otevřel ústa na znamení nesouhlasu, ale vtom se rozlétly dveře a do sálu vpadl uštvaný voják. Zamířil přímo ke kapitánu Daversovi. Hovořili spolu tlumenými, naléhavými hlasy, dokud je Rose nevyzvala, aby se svěřili i zbytku přítomných, zejména svým královnám.

„V Eshlinnu vypukly nepokoje,“ vysvětloval voják. „Někdo zapálil mlýn.“ Kradmo pohlédl na Daverse. „Prý v tom má prsty Barron. Včera večer ho o tom slyšeli mluvit v krčmě U Vyjícího vlka.“

Rose se zachmuřila. „O jaký protest se jedná?“

Voják naprázdno polkl. „O protest proti královnám.“

„Chcete říct proti čarodějům,“ upřesnila Wren.

Voják těkal očima z jedné královny na druhou. Potom stočil pohled na Theu. Wren z něj cítila neklid, který nepramenil z nepokojů v Eshlinnu, ale z toho, že se ocitl v jejich přítomnosti. Mezi čaroději, kterých se celý život nade vše bál, protože tak ho to učili.

Zbabělec, pomyslela si jízlivě Wren.

„V tuto chvíli je to jedno a to samé, nemyslíte?“ vložil se do hovoru kapitán Davers. „Dá rozum, že jsou v Eshlinnu lidé, a nejenom tam, kteří zůstávají věrni *starým* způsobům.“

„Myslíte takovým, které ubližují bezbranným čarodějům a podněcují ke slepé nenávisti?“ neudržela se Wren.

Kapitán Davers zvedl bradu a podíval se do jejích planoucích očí. „Magie je stejně mocná zbraň jako každá jiná. Taková je pravda.“

„Taková pravda je k ničemu,“ opáčila Wren a došla k závěru, že ani ona ho nebude mít v lásce.

„To by stačilo,“ uzavřela Rose netrpělivě. „Co je zač ten Barron a co přesně chce?“

„Jedná se zřejmě o sira Edgara Barrona,“ informoval ji Chapman s hlubokou vráskou na čele. „Jak si možná vzpomínáte, před několika lety ho guvernér jmenoval správcem Eshlinnu. Před tímto povýšením sloužil v královské gardě pod vedením kapitána Daverse. Jeho úkolem bylo bedlivě hlídat jakékoli známky... ehm, čarodějnictví. Řekněme, že bral svou práci *velmi* zodpovědně.“

„Než jsme mu daly padáka,“ doplnila Wren. Hned si jeho jméno vybavila mezi mnoha dalšími, které den po korunovací královen potkal stejný osud. „Chvíli po tom, co jsme mu zabily patrona.“

Kapitán Davers ztuhl. „Lapidárně řečeno.“

Rose si založila ruce. „Proč lidé jako on nemohou odejít v klidu? *Upřímně*, proč se nedají na výrobu svíček nebo te-
sařinu? Je tolik počestných řemesel, kterými se člověk užíví, a nemusí přitom zabíjet nevinné sousedy.“

Wren chtěla zdůraznit, jak ironické je adresovat tato slova právě kapitánu Daversovi, muži, který kdysi podpořil válku proti čarodějům svou osobní účastí, když vtom se zvenčí ozvalo hlasité *prásk!*

„Ta uličnice!“ procedila skrz zuby Thea a byla rázem na nohou. „Půjdu jí srazit hřebínek.“

Sotva stará čarodějka udělala dva kroky, někdo srdceryvně vykřikl. Wren vyskočila z trůnu a stačila zahlédnout, jak přes zlatou bránu letí hořící šíp. Dopadl na nádvoří

a zanechal po sobě oblak štiplavého kouře. Wren si pospíšila k oknu.

„Co se děje?“ vyjekla Rose, když přes bránu opsaly oblouk další dva zápalné šípy. Wren viděla, že se za hradbami shromáždil rozlícený dav.

„Proboha,“ vydechla Thea. „Tohle je víc než protest.“

„Kapitáne Daversi!“ vykřikla Rose. „Propána, proč tu ještě stojíte? Zatkněte ty darebáky dřív, než jejich šípy někoho na mém dvoře zraní!“

„Provedu, královno Rose.“ Kapitán se otočil na podpatku, dal vojákům rozkaz k útoku a spěšně opustil trůnní sál.

Wren horečně prohledávala nádvoří. Čarodějové se stáhli dovnitř, ale zahlédla Shena, který se rozběhl k nepokojům. Vylezl po zdi a kráčel teď po hradbách. Pohled upíral na hlouček protestujících. Ten halasně povykoval a s každým vystřeleným šípem zuřivě běsnil.

Vysoko nad branou prosvištěla další hořící střela, jasnější než všechny předchozí. Vzduch na nádvoří se zamlžil a ztěžkl kouřem. Z paláce se s meči v rukou vyhrnuli kapitán Davers a jeho vojáci.

Dav se začal rozptylovat, ale ještě předtím z něj vylétl další šíp. Opsal oblouk přes celé nádvoří a narazil do otevřeného balkonového okna. Od skla odskočil gejzír jisker, které zapálily olivovník. Wren vztekle zaklela. Do trůnního sálu se otevřeným oknem valil hustý dým, z něhož se vzápětí rozkašlala.

„Jdi dál!“ Thea ji strhla od okna a letným dotekem do ní vyslala léčivý impulz, který ji zbavil křeče na prsou. „Zachovej chladnou hlavu, Wren.“

Wren dlouze vydechla, aby zkontrolovala svůj hněv.

„CHAPMANE!“ zazněl Rosin hlas trůnním sálem.

„Ten Edgar Barron. Ty ho znáš?“

Chapman odtrhl zrak od okna, v očích čiré zděšení.

„Ano, ano, ovšem,“ koktal zadýchaně. „Tedy znal jsem.“

„Dobrá. Chci, abys ho sem přivedl,“ nařídila Rose.

„Okamžitě.“

Rose
KAPITOLA 4

Rose seděla u okna v přijímacím pokoji a v duchu si připomínala, že je královnou. Že ji lidé milují. Že je schopnou panovnicí. Že bude všechno v pořádku. Víc než v pořádku. Všechno bude *báječné*. Měla jasnou představu o tom, jak bude její království jednou vypadat, o světě, v němž čarodějové a lidé bez magického daru žijí v souladu, a nehodlala dopustit, aby jí muž jako Edgar Barron – nebo *kdokoli* jiný – tyto plány překazil.

Královně by se rozhodně neměly potit ruce, šeptal kárající hlas v její hlavě.

Nemělo by jí tak bušit srdce.

Neměla by mít žaludek sevřený strachy.

Cink! Její úzkost přehlušil pronikavý tón. Ohlédla se přes rameno.

Wren rejčila prsty po klaviatuře a z piana se linuly disharmonické melodie. „Ten krám potřebuje naladit.“

„Spíš potřebuješ naladit ty,“ podotkla Rose. „Možná bys měla brát hodiny.“

Shen, který postával u dveří a snažil se působit dojmem oficiálního člena palácové stráže, si odfrkl. Zpod kožené čelenky se mu uvolnil pramen černých vlasů a na tváři měl čerstvý šrám, který před třemi dny utržil při potyčce s povstalcí, ale jinak vypadal dobře. *Víc než dobře*. Vypadal neodolatelně a až k vzteku švihácky. „S Wren je to jak do dubu. Dobrou radu si k srdci nevezme a smysl pro rytmus jí pánbůh nenadělil.“

Wren na něho vyplázla jazyk. „Máš padáka.“

„Pro tebe ale nepracuju.“ Shen nejspíš vycítil, že na něj Rose upírá pohled, a otočil se na ni. Z žáru v jeho očích se jí rozbušilo srdce. Sklopila hlavu a začala si nervózně pohrávat s okraji rukávů. Shen opustil stanoviště u dveří a přešel komnatu. V Rose hrklo, když se opřel o okenní římsu. Teplo jeho těla zmírnilo třes, kterého se neuměla zbavit. Bezstarostně se na ni usmál, ale v jeho tmavých očích dozrávaly obavy. „Jenom chci mít jistotu, že se vám věci nevymknou z rukou.“

Rose potlačila touhu vzít ho za ruku. Strážce měly oči všude a co chvíli vešel do salonu někdo ze služebnictva, aby pomohl prostřít stůl k odpolednímu čaji. S přemáháním se od něj odvrátila jako od jasného slunce a vyhlédla ven do zahrad.

K této hře se Rose uchýlovala čím dál častěji. Jak hluboko do noci mohla zůstat vzhůru, aby si se Shenem šeptala v knihovně a mezi štosy knih kradla jeho polibky? Kolikrát si mohla dovolit letmo o něj zavazit cestou po chodbě a vychutnat si prchavé teplo jeho doteku? Co bylo mezi nimi dovoleno, když byla teď královnou a on čarodějným

válečníkem? Kdykoli se příliš dlouho kochala pohledem na jeho úsměv nebo se ztratila v jeho žhnoucích očích, cítila potřebu se vzdálit. Měla se postarat o obrodu království. O chod paláce. O záchranu babičky. A přesto v ní každý Shenův polibek zanechával nesmazatelnou stopu, která ji od všech těchto povinností odváděla pryč.

„Jsem pořád tady,“ ozvala se Wren. „Přestaňte na sebe tak okatě zírat.“

„Ani se nedotýkáme,“ ohradila se Rose upjatě.

„Nemůžu si pomoci,“ řekl Shen ve stejnou chvíli a s jeho úsměvem vzlétlo v Rosině srdci hejno motýlů.

„Brr.“ Wren udeřila do strun klavíru.

Vtom se ozvalo zaklepaní na dveře a do místnosti vstoupil Chapman. „Je tu Barron.“

Wren se odstrčila od klavíru. „Pošli tu kysu dovnitř.“

„Mírní své výrazy, Wren,“ pokárala ji Rose a vstala z lavice u okna. Přešla k pohovce a cestou se jakoby náhodou dotkla Shena. Jeho dotek jí přinesl alespoň chvilkové rozptýlení.

Shen trhl zápěstím a vrátil se na stanoviště ke dveřím. Rose si všimla, že se mu v dlani zaleskla stříbrná čepel dýky. Mimoděk se usmála. V paláci, kde se to hemžilo vojáky, se cítila nejbezpečněji v místnosti se Shenem Lo. Nikoho tak zkušeného a obratného v boji neznala a věděla, že by udělal cokoli, aby je ochránil. A přestože se o sebe Rose dokázala postarat sama, bylo hezké mít ho po svém boku.

Rose se posadila na pohovku a uhladila si šaty. Wren opřela ruce o područky, jako by chtěla na hosta v příštím okamžiku vystartovat.

„Barron bude odzbrojen,“ připomněla jí Rose pro jistotu. „O nic se nepokusí.“

„Myslíš?“ opáčila Wren kousavě. „To jsem si asi všechny ty zápalný šípy, co tady před třema dnama lítaly, jenom vymyslela.“

„Měly jen upoutat naši pozornost,“ mínila Rose.

„To vysvětlí našemu olivovníku.“

Za malou chvíli se vrátil Chapman v doprovodu Edgara Barrona a kapitána Daverse. Kdysi uznávaný správce Eshlinnu vešel do salonu s dráždivou lehkostí a svou přítomností zaplnil přijímací pokoj jako bouřkový mrak. Byl vyšší, než Rose čekala, mrštný a útlý v ramenou, s hladce učesanými hnědými vlasy, bledou pletí a tmavomodrýma očima, kterými nyní kmital z jedné královny na druhou.

„Výsosti,“ pozdravil vyloženě posměšně. „Luskly jste prsty a jsem tady.“ Roztáhl rty v úsměvu, ve kterém se objevily dvě řady drobných, hranatých zubů. „Jako kouzlem, že ano?“

Předvolat Barrona do paláce nebylo zdaleka tak jednoduché. Kapitánu Daversovi a jeho vojákům trvalo dva dny, než ho našli, a další půlden ho museli přesvědčovat, aby výzvu královen neodmítl, a ještě ho museli ujistit, že za útok na palác – který mu nemohli dokázat – nebude stíhán.

Rose ukázala na křeslo naproti ní. „Prosím, posaďte se.“

Barron se usadil a dramaticky přitom máchl šosem svého černého redingotu. Rose musela uznat, že kabát je precizně střížený, stejně jako nažehlená bílá košile pod ním. Z Barrona číselá překvapivá elegance. Čekala hrubiána, a místo něj měla před sebou na pohled kultivovaného,

vkusně oblečeného muže s jemným hlasem. O to víc se před ním měla na pozoru.

Barron se podíval na jednu a potom na druhou. „Která je ta, co umí léčit?“

„Proč?“ zeptala se Wren. „Chcete vzít palác útokem?“

Barron ohrnul ret. „Slyšel jsem, že ta je z vás dvou rozumnější.“

Rose vrhla pohled na kapitána Daverse, který stál s kamenným výrazem u okna. Shen se přemístil ke klavíru a nijak svůj zájem o jejich rozhovor neskrýval.

„Budeme dnes rozumné obě, pokud nám oplatíte stejnou mincí,“ řekla Rose. Ukázala na konvici mátového čaje a talíř s makronkami, které jim kuchař ráno připravil. „Můžeme vám nabídnout čaj? Nebo zákusek?“

„To nebude nutné.“

„Šmejd,“ zamumlala neslyšně Wren.

Rose po ní střelila varovným pohledem. Barronovi neušel. Opřel si záda a překřížil nohy. Na jeho černých kožených botách nebylo jediné smítko a zlaté přezky se v odpoledním slunci oslnivě blyštěly. Ten si s ničím ruce nešpiní, pomyslela si Rose. Není divu, že ho před třemi dny u brány paláce nezahlédly.

„Sire Barrone,“ oslovila ho Rose co nejzdvořileji. „Nepokoje, které v Eshlinnu vypukly, dělají mně i mé sestře velké starosti. Máme důvod se domnívat, že strůjcem tohoto pozdvižení jste byl vy sám.“

„Obávám se, že se v mých úmyslech mýlíte.“ Barron si nabídl makronku a pootočil její horní částí splenou krémem se spodní. „Řadu let jsem se snažil udržet ve městě

mír a řád. Jakékoli... *nepřístojnosti* jsem vždy utnul hned v zárodku a svou povinnost jsem bral velmi vážně.“

„Nepřístojnostmi myslíte provozování čar,“ uvedla na pravou míru Wren.

„Co by mohlo být nepřístojnějšího než současná situace?“ vedl Barron svou a oddělil od sebe poloviny makronky. „Guvernér byl zavražděn, naše prosperující království je v rozkladu a o trůn se spolu dělí dvě čarodějky.“

„Eana není v rozkladu,“ namítla Wren. „*Navzdory* vašim pokusům vyvolat rozbroje.“

„Eana trpí.“ Barron rozmáčkl půlku makronky mezi prsty. Na koberec se snesl závoj zeleného prachu. „Zákony našeho Ochránce byly zneplatněny, jeho země odevzdána čarodějům a jejich špinavým praktikám. Povězte, Výsosti, jak může lid respektovat něco, z čeho má strach?“

„Jejich strach je neopodstatněný,“ řekla Rose a snažila se zachovat chladnou hlavu.

Barron rozdrtil v prstech zbytek makronky. „Nerozhodujete o něm.“

„Přestaňte z toho dělat fašírku!“ neudržela se Wren. „Nebo vás nechám vylízat koberec do čista.“

Barron si oprášil ruce a utřel si je do svátečního sametového polštáře. „Mám dojem, že jste pro mé pozvání měly nějaký důvod.“

Rose jeho tón dopálil. „Má sestra a já chceme, abyste přestal šířit nenávistné lži a obracet lid proti nám. Máme právo tomuto království vládnout a žádáme, abyste toto právo respektoval.“

„Nebo?“ otázal se arogantně Barron.

„Nebo vás dáme pod zámek,“ odpověděla Wren.

Barron se jí vysmál do očí. „Kapitán Davers mě ujistil, že z dnešního dýchánku vyvážnu bez úhony.“

„Nevěděly jsme, že budete tak ohavně nesnesitelný,“ opáčila Wren. „Tohle je naše první a poslední varování, Barrunku. Přestaň dělat potíže. Přestaň po nás střílet zápalnými šípama. A přestaň kout v Eshlinnu pikle. Máme tě v merku.“

Barronovi pobaveně blýsklo v očích. Rose si musela přidržet ruku, aby po něm nehodila čajovým šálkem. „Jistě je vám *oběma* jasné, že za čarodějky na trůnu se *nikdy* celá země nepostaví. Ne, dokud se nad nás nepřestanete vyvyšovat. Ne, dokud k sobě nepřizvete jednoho z nás.“

Rose se zděsila. „Co tím naznačujete?“

Barron roztáhl rty v chladném úsměvu. „Tím naznačuji, že byste měly jeden z trůnů nabídnout někomu z poddaných. Někomu, kdo má důvěru ostatních.“

„Nechejte mě hádat,“ skočila mu do řeči Wren. „Někomu jako *vy*.“

Barron nespustil oči z Rose. Toužila jeho pichlavému pohledu uniknout, zbavit se svíravého pocitu v hrdle. „Pokud vím, jste stále bez manžela, královno Rose.“

Od klavíru se ozvalo tlumené zaklení.

Do Rose jako když uhodí. S odporem na Barrona pohlédla. „Co to říkáte?“ vyhrkla nevěřičně. „Mohl byste být můj otec!“

„Jestli něco nemůžeme vystát, tak bezduché náfučky a podlízavce,“ prohlásila Wren se stejným znechucením. „Proč by si Rose brala někoho, kdo nám jde po krku?“

„Aby vám po krku nešel,“ odpověděl Barron prostě.

„To je nepokrytá výhrůžka,“ varoval ho Shen, který se rázem ocitl vedle Rose. „Na vašem místě bych ji vzal zpět. *Ihned.*“

Kapitán Davers mezi oba muže vkročil. „Drž se stranou, Shene,“ nařídil mu úsečně. „Tohle je Jitřní palác, ne pobřeží Orthy, kde neplatí žádné zákony.“

„Naštěstí pro Barrona,“ sykla Wren. „Jinak už by z něho bylo krmení pro ryby.“

„Bylo to opravdu povznášející odpoledne,“ prohlásil Barron a pomalu vstal z křesla. „Co kdybyste o mém návrhu týden dva popřemýšlela?“

„*Co kdybyste,*“ procedil Shen skrz zuby, „si ten svůj návrh strčil...“

„To stačí!“ Rose tleskla, aby vzbudila alespoň zdání pořádku, a vyskočila na nohy. „Kapitán Davers vás vyprovodí, sire Barrone. Počítejte s tím, že naši vojáci na vás budou intenzivně dohlížet. Jakožto loajálního poddaného vás žádám, abyste si vzal naše varování k srdci a neříkal si o další problémy.“ Zdvihla bradu a naposledy mu odvážně pohlédla do očí. „Se silou naší armády jste jistě důvěrně obeznámen. Má sestra a já bychom byly velmi nerady, kdybyste ji musel zakusit na vlastní kůži.“

„A jestli vám to ještě pořád nedošlo, tak vám *otevřeně* vyhrožujeme,“ dodala Wren.

Barron měl tu troufalost se zasmát. „Výhrůžky jsou jako šípy, Výsosti. Vystřelit je může každý. Ale když někdo míří s rozvahou, může jeho střela překonat všechny překážky na cestě a zabodnout se přímo do trůnu.“

Ve zlomku vteřiny Shen tasil nůž a přitiskl jej Barronovi na krk. „Nenechám ho proklouznout.“

„Dost!“ okřikla ho Rose. Nepotřebovaly mít ještě ke všemu na rukou Barronovu krev. Musely hrát podle pravidel – nebo se tak aspoň *tvářit* –, aby dostaly, co chtějí. „Sir Barron je bystrý muž. Jistě pochopil, co jsme mu naznačily.“

Shen velmi pomalu a velmi neochotně Barrona pustil.

Barron sklonil hlavu na pozdrav, pak se otočil na patě a rychlým krokem opustil místnost. Kapitán Davers a jeho vojáci vykročili za ním a zavřeli za sebou dveře.

„Dobry,“ řekla Wren. „Vystrašil jsi ho.“

Shen ještě notnou chvíli propichoval dveře pohledem. „Měl jsem mu vyříznout jazyk.“

„Za ty jeho patetické pohrůžky?“ zeptala se Rose a otřela si do šatů zpoceně dlaně. „Těmi si na mě nepříjde.“

Shen se k ní prudce otočil. „Ne. Za jeho patetickou nabídku k sňatku.“

Rose zrůžověla jak pivoňka. „Bylo to opravdu směšné. Čím to je, že ti největší ohavové mívají největší ambice?“

„Tak špatný nápad to zase není,“ ozval se Chapman, na kterého Rose dočista zapomněla.

Při jeho poznámce se naježila. „To nemyslíš vážně.“

Shen se ani nehnul. Rose cítila, jak s ním cloumá hněv.

Wren se obrátila k Chapmanovi. „Jednu svatbu už jsem letos Rose překazila, Chapmane. Nemysli si, že to nezvládnou zas.“

„Nemluvím přímo o Barronovi,“ uvedl Chapman na pravou míru. „Ale myšlenka strategické královské svatby mi jako taková dává smysl.“

„Jasně, protože ta vždycky skvěle funguje, že?“ poznamenala Wren suše.

Chapman mávl rukou, jako by chtěl od sebe odehnat nepříjemnou vzpomínku na gevranské svatební fiasko a předčasnou smrt prince Ansela. „Zprostředkovaná svatba je tou nejrychlejší cestou k jakémukoli spojení. Jestliže máme v Eaně takové, kteří se zdráhají vyslovit čarodějům důvěru, domnívám se, že choť z urozené, úctyhodné rodiny by tuto počáteční skepsi pomohl zmírnit.“ Mlčky přešel Wrenin zděšený výraz a pokračoval. „Pochopitelně by to musel být někdo, kdo není v Eaně neznámý. Někdo s neposkvrněnou pověstí.“ Významně pohlédl na Shena. „Někdo *přínejmenším* bezúhonný. A samozřejmě by to *nesměl* být čaroděj.“

„Proč se mě snažit nenaštvat, že?“ zamumlal Shen.

Rose zalomila rukama. Neuměla si představit, že by měla něco takového znovu podstoupit, ale Barron ji svými slovy na rozloučenou vyvedl z míry víc, než si byla ochotna připustit. Nepokoje v Eshlinnu byly prvotní jiskrou hnutí, které mohlo snadno přerůst v něco skutečně děsivého, pokud nenajdou způsob, jak tomu zabránit v samotných počátcích.

Začala přecházet po místnosti a hlavou jí vířily možné scénáře. Wren a Shen se mezitím přeli s Chapmanem o vhodnosti nejmladšího prince ze sousední země Caro.

Vtom Rose dostala nápad. „Už vím!“ vyhrkla. „A co dary? Každé vážené rodině přece můžeme poslat korunovační dary!“ Ano, to by mohlo pomoci. Dary má rád každý. „Je to ideální způsob, jak je ujistit o tom, že si jich hluboce

vážíme a že je v našem novém, lepším království s radostí vítáme.“

Wren se usklíbla. „Chceš podmáznout *celý království*?“

Rose svůj nápad dál rozvíjela.

„Co takhle umně aranžovaný koš s ovocem? Nebo šátky! Koneckonců, zima tu bude dřív, než se nadějeme.“

„Nevím, co si o tom myslet,“ připustil Shen. „Chceš si je koupit?“

„Svým způsobem ano,“ nebála se říct Rose. „Královna je především zaslíbena své zemi. Nedává smysl usilovat o jejich přízeň?“

Shen se zamyslel. „Pokud nebudeš usilovat o přízeň prince z Cara.“

„Prostě jim musíme dát najevo, že o ně hodláme pečovat.“ Zatímco mluvila, kontury plánu se v její mysli rýsovaly stále zřetelněji. „A s naší královskou cestou nebudeme otálet! Chtěla bych navštívit více míst. Zřídíme v jižních městech své opěrné body dřív, než si je podmaní Barron.“ Rose si nevšímala sestřina stále kyselejšího výrazu a dál překotně vysvětlovala: „Jen si to vezmi, Wren. Potřese se rukou s našimi lidmi. Ukážeme jim, kdo opravdu jsme. Ty jsi zaklínačka – mohla bys třeba vyčarovat motýly nebo, nebo, nebo ptáky! A já bych svou magií vyléčila všechny lidi, kteří by to potřebovali!“ Rose začala rozrušeně přemítat o dalších magických schopnostech. Malá ukázka toho, co dovede víchr, by jistě přivedla obecenstvo v němý úžas, ale za Rowenu se Rose zaručit nemohla. Možná by ale mohly svým poddaným dopřát ochutnávku Shenova válečnického umění. To by byla podívaná k nezaplacení.

Rose obrátila myšlenky ke své nejlepší přítelkyni. Celeste se s věšteckým darem teprve vypořádávala. Ačkoli obě vyrůstaly v Jitřním paláci, to, že jsou ve skutečnosti čarodějkami, až donedávna netušily. Rose věděla, že na Celeste nesmí naléhat, natož se s ní promenádovat ulicemi Eshlinnu jako s pouťovou atrakcí, která z letu stříbřic zavěští na přání. Nebyla snad na věštbách čarodějů výjimečná právě jejich zvláštní nepolapitelnost?

„Až lidé pochopí, co naše magie dokáže, přestanou se zdráhat svěřit vládu nad zemí do našich rukou... nemluvě o její budoucnosti!“ brebentila neúnavně Rose. „Vyslechneme, co potřebují, čeho se bojí, a k tomu všemu jim z očí do očí slíbíme, že uděláme z Eany lepší místo pro život všech jejích obyvatel.“

Wren si založila ruce. „A když na nás přitom začnou střílet?“

„Wren má pravdu,“ vložil se do hovoru Shen. „Na královskou cestu je moc brzy. Musíte počkat, až se situace uklidní.“

„Nesmysl. Když teď nic neuděláme, odpor vůči nám jen poroste,“ odpověděla Rose pevně. „Vůdce musí *vést*. Odmitám tady sedět, zatímco si Barron omotává všechny kolem prstu.“ Podívala se nejdřív na Wren a potom na Shena. „Pokud ani jeden z vás nemá žádný konstruktivní návrh, doporučuji, abyste přenechali plánování...“

„Má,“ ozvala se Wren. Rose předem věděla, co řekne. Stačilo jí pohlédnout sestře do očí, v nichž planul žár odhodlání. „Místo toho všeho pojedeme do Gevry a zachráníme babičku. Ta už si s Barronem a jeho kašpárkama poradí.“

Rose se zamračila. „Babička je na opačném břehu Šerého moře, Wren.“

„Jo, ale už mám toho čekání plný zuby. Je na čase jednat.“

Rose zaváhala. Během několika dní se všechno změnilo k nepoznání. Jitřní palác se ocitl v nebezpečí, a jestliže měly věřit slovům, se kterými se s nimi Barron rozloučil, napjatá situace měla eskalovat. Vážně chce Wren stáhnout vojáky z jejich pozic a zaútočit na Gevru, když jim přímo pod nosem klíčí vzpoura?

Wren se rozšířilo chřípí. „Nebudu plánovat nějaký pitomý turné a nesmyslný ovocný koše, když babička bojuje o život.“

„Ovocné koše *nej*sou nesmyslné,“ namítla Rose, které už také přeskakoval hlas zlostí. „Ani naše královská cesta. Ty snad vůbec neuvažuješ. Teď přece není čas vydat se do Gevry!“

„Taky se mi zdá,“ řekl Shen. „Zatím jsem neslyšel nic rozumného ani od jedné z vás.“

Wren si vzdorovitě založila ruce. „Tvoje diplomacie nikam nevede, Rose. Dopisy jsou nanic.“

Rose se ochable opřela o područku. Vypadala vyčerpaně. „Tak vymyslíme něco jiného. Slibuju. Jenom se prosím nehádejme, Wren. Jsme na jedné lodi, pamatuješ?“ Rose k ní natáhla ruku a ulevilo se jí, že ji Wren stiskla. Tak hrozně nerada se s ní dohadovala. Přinejmenším to nikam nevedlo. „Ten ohava Barron mi pěkně zkazil náladu. Co takhle zajít do kuchyně a podívat se, co dobrého chystá Cam k večeři?“

„Konečně. Hlasuju pro všema deseti,“ prohlásil Shen.

Wren dlouze vydechla. „Fajn. Ale ne že to zameteme pod stůl.“

„Ne,“ odpověděla Rose tiše. „Obávám se, že tohle nám bude ležet na stole ještě hodně dlouho.“

Wren
KAPITOLA 5

Král Alarik mlčel stejně ostentativně i několik následujících dní. Bylo víc než zřejmé, že Rosina „diplomacie“ narazila na nepřístupnou hradbu a že Banbu zpátky doma nikdy neuvidí. Na Chapmanovu radu se Rose začala věnovat problémům doma. Každé ráno snídala s rozkazovačným majordomem a kapitánem Daversem v knihovně a společně se zamýšleli nad detaily královské cesty, které se Wren odmítla zúčastnit.

V myšlenkách byla stále v Gevrě. Babiččin nejasný osud ji natolik trápil, že po dvou dnech tajně vklouzla do voliéry a poslala králi Alarikovi svůj vlastní dopis.

Poslouchej, ty arogantní, nekomunikativní osle, jestli mi nevrátíš mou babičku, přísahám na toho tvýho stupidního medvěda, kterýho uctíváš, že tam za tebou dopluju a vymlátím ti z tlamy všechny zuby. Nehraj si se mnou. Jsem čarodějnice, víme?

Wren

Jak se dalo čekat, ani na její dopis král nezareagoval.

Každé ráno teď Wren trávila v západní věži, kde zápolila se ztrouchnivělým nábytkem pokrytým letitým nátěsem prachu a vrstvami zažrané špíny. Alespoň měla pro svou potřebu samoty výmluvu. Mohla tak nerušeně sprádat tajné plány na záchranu babičky a přitom sledovat svůj podružný záměr – přeměnit komnatu v západní věži ve svou ložnici, což měla v úmyslu od samého začátku jejich vlády.

Aby náležitě uctila památku věštkyně Glenny, která tu v zajetí prožila osmnáct dlouhých let, než ji Willem Rathborne zavraždil, chtěla se Wren probrat jejími věcmi osobně. Po několika úmorných dnech, kdy přebírala zatuhlé oblečení, staré ptačí klece a omšelý inventář, došla k přesvědčení, že nic z toho za záchranu nestojí.

Brzy odpoledne se za ní přišla podívat Elske. Sama si čenichem otevřela dveře.

„Chytrá holka,“ pochválila ji Wren a podrbala obrovskou gevranskou vlčici mezi ušima. „Věděla jsem, že mě dřív nebo později vyčmuchaš.“

Vlčice jí láskyplně očichala sukně a Wren přitiskla tvář k jejímu kožichu, aby se nadechla její horské vůně. Připomněla jí Tora, který odplul před více než třemi týdny. Vlčice byla jeho dárkem na rozloučenou, kusem jeho srdce, které v Eaně zanechal. Při vzpomínce na to, jak zuřivě ji Elske na břehu řeky Stříbravy chránila před sněžným levhartem princezny Aniky, se jí sevřelo srdce dojetím. Nebýt jí, levhart by ji na místě rozsápal. Elske pak zůstala sedět vedle ní a společně vyprovázely Tora pohledem, dokud se jeho loď neztratila v mlze.

S myšlenkami na Gevru ji zasvrběly prsty. Vyrasila by tam hned, kdyby mohla, ale byl bílý den, všude panoval čilý ruch a v paláci se to hemžilo vojáky. Věděla, že musí svůj další krok dobře naplánovat. Že musí být trpělivá.

Wren se probírala hromadou krámů u okna, když jí pohled padl na povědomý rozpraskaný portrét. Obrátila jej a pohlédla do tváří dvěma dívkám, které se jí tolik podobaly. Dívkám s korunami na hlavách, které zničily jejich dynastií. Dvojčatům Stříbřicím, jejich dávným předkyním, které vládly v Eaně před tisíci lety. Než se jedna obrátila proti druhé a přivedla čaroděje do záhuby. Una jedním rázem zradila svou sestru Orthu a proklela čaroděje tím, že rozštěpila jejich kouzelnou moc na pět dílů – umění léčit, zaklínat, zvedat vítr, věštit a válčit. Vzápětí utonula v řece.

Wren zírala na Uninu zamračenou tvář a znovu v duchu zaslechla Glennino varování. *Měj se na pozoru před kletbou Uny Stříbřice, ztracené královny čarodějky. Její kletba koluje v nové krvi. Žije v nových kostech.* To varování patřilo jí a Wren se s ním Rose nesvěřila. Už tak měla starostí nad hlavu, natož aby musela pochybovat o vlastní sestře anebo spekulovat nad tím, jakou nepěknou vlastnost Wren po své prokleté pramáti podědila. Kromě toho si byla Wren jistá, že by Rose nikdy nezradila. Za nic na světě.

„Hloupost,“ zamumlala a přihodila obraz na rostoucí hromadu věcí určených k vyhození. „Nebudeme jako ony.“

Z generálního úklidu vytrhlo Wren tlumené zabručení.

Elske začala vrčet na jednu z převrácených zásuvek prádelníku. „Co tam čmuchaš, chlupáči?“ zeptala se Wren a zvedla se ze země.

Vlčice před kusem nábytku ucouvla. Wren zalovila rukou v přihrádce a vyndala odtamtud staré srolované šaty, zastrčené až úplně vzadu. Byly z modrého lesklého sametu, a přestože byla krajka okolo výstřihu otřepená, bylo na první pohled znát, že jde o šaty pro princeznu.

Nebo královnu.

Elske na šaty zuřivě cenila zuby.

„Co do tebe vjelo?“ divila se Wren a šaty rozbalila. Vtom z látky něco vyklouzlo a břinklo o zem. Wren samým leknutím vyskočila.

Elske ucouvla.

Wren se shýbla, aby si věc prohlédla, a s údivem spatřila své vlastní smaragdové oči. V šatech se skrývalo zdobené oválné zrcátko s rukojetí. Bylo zhotovené ze stříbra a po obvodu vykládané dvanácti safíry. Wren ho obracela v prstech a žasla nad překrásnou starožitností.

„Tak přece poklad! Stačilo se trochu porozhlédnout.“ Zvedla hlavu. Elske stála se staženým ocasem u dveří. Na zrcátku ji něco děsilo a Wren tušila, že její sněhobílý odraz to není. Byla to magie. Wren cítila pod prsty její jemné mravenčení, pramínky tepla, které činily ze zrcátka pozůstatků starých časů, kdy v zemi nevládli Valhartové, ale dávní čarodějové. A jeden z nich možná přebýval přímo zde ve věži.

Opatrně zrcátko odložila. Uplynula minuta. Wren se zatajeným dechem čekala, že se sklo roztříští na kusy nebo se stane něco strašlivého. Z kruhu safírů k ní však stále vzhlížela její vlastní tvář, čelo lesklé potem a orámované jemnými kaštanovými lokny. Pokud se někdy v předmě-

tu ukrývala kouzelná moc, dávno z něj vyprchala. Bylo to jen zrcátko, na Wrenin vkus příliš vyumělkované. Ale rozhodla se, že si je nechá. Nechtěla, aby se dostalo do rukou někomu jinému. Pro jistotu.

Schovala zrcátko do brašny právě ve chvíli, kdy na okenní římsu slétl pták. Elske zapomněla na strach a vyrazila přes místnost za kořistí. Na kratičký okamžik Wren poskočilo srdce, že je to sokol nesoucí poselství z ledového kraje za Šerým mořem. Ale nebyl to sokol.

Byla to stříbřice. Při pohledu na ptáka se stříbřitou hruďí přepadla Wren náhlá úzkost. Stříbřice se obvykle slétaly jen k věštčům, čarodějům, kteří dokázali z jejich letu předpovědět budoucnost. Ale Glenna byla mrtvá. Proč se za ní do věže tato stříbřice vrátila?

Sklouzla pohledem k zrcátku v brašně. Mělo to na svědomí? Létal snad kouzelný pták nad věží a vycítil, že starodávná magie ožila? Nebo spočinul na okenní římsě čirou náhodou?

Wren konečně vydechla a pokoušela se vzpamatovat ze svého rozrušení. Stříbřice roztáhla křídla a uletěla a Wren si vzápětí vyčetla, že jí vůbec přičítala význam.

Pevně zavřela oči. „Přestaň být tak děsně paranoidní.“

Dveře náhle vrzly a Wren nadskočila. „Haló?“ zvolala. „Kdo je tam?“

Zpoza dveří k ní dolehl svěží, zvonivý hlas. „Neděs se. To jsem já.“

Dovnitř vplula v jantarově žlutých šatech a s barevně sladěnou čelenkou zdobenou perlami Celeste, Rosina nejlepší přítelkyně. „Už jsem se k smrti nudila. Říkala jsem si,

že se za tebou zajdu podívat.“ Přelétla očima po nepořádku a svráстила nos. „*Tady* chceš mít ložnici?“

„Pracuju na tom.“

„Nevypadá to.“ Celeste si odfrkla. „Páchne to *tady*.“

„Je vidět, že jsi nikdy nebyla v Ortě. Smrdělo to tam mnohem víc, věř mi.“

„Rose mi řekla, že tě tu najdu,“ pokračovala Celeste. „Myslím, že se jí dotklo, že s ní to turné nechceš plánovat.“

„Určitě si to užívá i beze mě,“ odpověděla Wren suše.

„Navštívíte města, o kterých jsem nikdy ani neslyšela.“

Wren zaúpěla.

„Kam se vlastně poděly strážce?“ změnila téma Celeste. „Dole na schodech nikdo nebyl.“

„Šly mi na nervy. Poslala jsem je pryč.“

Celeste povytáhla své dokonale klenuté obočí. „Víš jistě, že je to dobrý nápad? Vzhledem k tomu, co se v souvislosti s Barronem děje. Rose mi pověděla, že už si jeho stoupeneci dali jméno.“

„Jo, Šípy zákona,“ řekla Wren. Doslechly se o tom už předešlého rána. „Super název, co?“

„Lepší by bylo Barronovi pařbujáni,“ prohlásila Celeste. „Dvakrát týdně se scházejí U Vyjícího vlka.“

Wren tiše hvízdl. „To musí být útrata.“

„Ráda vidím, že bereš celou věc vážně.“

„Samotný jméno vzpouru neudělá.“

Celeste se na ni pozorněji zadívala. „Už ses rozhodla, co si na dnešní večírek na rozloučenou oblékneš? Možná by ses mohla učesat. A ty šaty rovnou spálit. A toho vlka bych tentokrát s sebou nebrala. Všichni z něj mají nahnáno.“

„Ještě něco, Chapmane?“ popíchla ji Wren.

„Aspoň jednou udělej, co ti říkám,“ dodala Celeste. „Rose na dnešním večeru záleží. Snaží se v paláci zvednout morálku, než odtud obě zmizíte.“

„Tak to by měly stát zákusky za to.“ Wren vstala a oprá-šila si sukni. Sáhla po brašně a dočkala se od Elske dalšího nesouhlasného zavrčení.

Celeste na ni udiveně pohlédla. „Co s ní je?“

Wren pokrčila rameny. Z nějakého důvodu si chtěla nechat tajemství o zrcátku pro sebe. Možná proto, že bylo tak výjimečné. Nebo snad proto, že měla pocit, že si bere, co jí nepatří. „Pořád si tady nezvykla. Stýská se jí po domově.“

Na Celestině čele se objevila jemná vráska.

„Chceš mi ještě něco?“ zeptala se Wren. „Vypadáš, jako by se ti chtělo na záchod.“

Celeste uchopila do prstů jednu ze svých zlatých náušnic a svrátila čelo ještě víc. „Chtěla jsem... Vlastně nevím.“

„Celeste. Přestaň mě napínat.“

„Včera v noci se mi o tobě zdálo,“ vyhrkla. „Nechtěla jsem ti nic říkat, ale...“ Ovinula si ruce kolem těla. „Pak ses zmínila o Gevre a najednou jsem měla pocit, že si to nemám nechat jen pro sebe.“

Wren pomyslela na stříbřici na okně, která slétla na římsu těsně před jejím příchodem. Už jednou Celeste naznačila, že řada věcí ukazuje na to, že by mohla být věštkyní, ale setkala se s velmi odmítavou reakcí. Uvažovala, jestli by se s ní o tom Celeste byla ochotná bavit nyní. „A co se ti zdálo?“ zbystrila. „Co jsem dělala?“

Celeste zaváhala. „Nic. Byla jsi mrtvá.“

Wren se zhoupl žaludek.

Celeste uhnula pohledem k oknu. „Byl to jen sen. Ne zjevení. Nemělo to nic společného se stříbřicemi ani s noční oblohou. Podle těch se přece věští, ne? Sen může znamenat cokoli.“ Čím víc banalitu snu ospravedlňovala, tím pochybněji to znělo. „Ani nevíme, jestli *vůbec* jsem čarodějka. Proboha, je mi devatenáct. To bych už snad přece věděla, ne?“

Wren raději držela jazyk za zuby, než aby jí připomněla, jak dlouho trvalo její drahé sestře pochopit, že je léčitelka. Otevřít se sama sobě v trpké přítomnosti Willema Rathborna muselo být pro Celeste obtížné. Za takové doznání by ji klidně zabil.

„Byl to jen prchavý obraz,“ pokračovala Celeste. „Měla jsi modré rty, ale oči otevřené dokořán... Byla jsi zmrzlá.“

Wren se snažila nevnímat, že jí po celém těle naskočila husí kůže. „Jak jsi řekla, byl to jen sen.“

„Nejspíš. Ale do Gevry se vydat nemůžeš, Wren. Za nic na světě.“

„Proč bych dělala něco tak bláznivého?“

„Zatím tomu všechno nasvědčuje,“ odpověděla Celeste nevýrazně. „Vím, jaké si děláš o Banbu obavy. Jak zoufale ji chceš zachránit. Ale musíš pochopit, že tvou prvořadou povinností je bránit svou sestru. Svou zemi.“

Wren se rozšířilo chřípí. Záchrana babičky nebyl jen nedomyšlený nápad zdrcené vnučky. Byla to součást strategie, kterou Wren hodlala zachránit svou zemi a zajistit v ní všem čarodějům slibnou budoucnost. Banba byla rádce